

อภิปรายผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องพัฒนาการของความเข้าใจคำราชาศัพท์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งข้อสมมติฐานไว้ว่า พัฒนาการของความเข้าใจคำราชาศัพท์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครจะเพิ่มขึ้นตามระดับชั้นเรียน โดยการให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบทดสอบความเข้าใจคำราชาศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลปรากฏดังต่อไปนี้

จากตารางที่ ๒ ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจคำราชาศัพท์เพิ่มขึ้นตามระดับชั้นเรียน และเส้นกราฟที่แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิตในรูปที่ ๑ มีแนวโน้มสูงขึ้นในลักษณะเกือบเป็นเส้นตรง แสดงว่าเมื่อนักเรียนเรียนระดับชั้นเรียนสูงขึ้น นักเรียนจะมีความเข้าใจคำราชาศัพท์เพิ่มขึ้นตามไปด้วย

เมื่อพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความเข้าใจคำราชาศัพท์ในตารางที่ ๒ ปรากฏว่าเมื่อระดับชั้นเรียนสูงขึ้น ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความเข้าใจคำราชาศัพท์มีค่าสูงตามไปด้วย แสดงว่านักเรียนที่เรียนชั้นสูงความสามารถภายในกลุ่มในการเข้าใจคำราชาศัพท์ยังมีความแตกต่างกันมากขึ้น

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนจากตารางที่ ๓ พบว่าคะแนนความเข้าใจคำราชาศัพท์ของนักเรียนทั้ง ๗ ระดับชั้นเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ และจากผลการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ดังแสดงในตารางที่ ๔ ปรากฏว่านักเรียนประถมศึกษา

ปีที่ ๗ มีคะแนนความเข้าใจคำราชาศัพท์แตกต่างจากนักเรียนประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึงประถมศึกษาปีที่ ๗ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนนักเรียนประถมศึกษาปีที่ ๔ กับประถมศึกษาปีที่ ๕ มีคะแนนความเข้าใจคำราชาศัพท์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.๐๕ และพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ กับประถมศึกษาปีที่ ๒ และนักเรียนประถมศึกษาปีที่ ๒ กับประถมศึกษาปีที่ ๗ มีคะแนนความเข้าใจคำราชาศัพท์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ผลการวิเคราะห์แนวโน้มของพัฒนาการของความเข้าใจคำราชาศัพท์จากตารางที่ ๕ ปรากฏว่าแนวโน้มของพัฒนาการของความเข้าใจคำราชาศัพท์จะเพิ่มตามระดับชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่าง และการเพิ่มขึ้นนี้เพิ่มขึ้นในแบบเส้นตรง ผลดังกล่าวนี้สนับสนุนข้อสมมติฐานของการวิจัยที่ว่า "พัฒนาการของความเข้าใจคำราชาศัพท์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครจะเพิ่มขึ้นตามระดับชั้นเรียน" จากผลการวิจัยนี้อาจจะกล่าวได้ว่า การที่นักเรียนมีพัฒนาการของความเข้าใจคำราชาศัพท์เพิ่มขึ้นตามระดับชั้นเรียนเป็นเพราะความเข้าใจคำราชาศัพท์ต้องใช้วิธีการโยงสัมพันธ์คำโดยใช้ความหมายของคำเป็นเครื่องเชื่อมโยง และต้องใช้องค์ประกอบที่สำคัญคือ ความคิดรวบยอดในเชิงนามธรรมและความคิดรวบยอดจะพัฒนาตามวัย และระดับชั้นเรียน กล่าวคือ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ นักเรียนมีอายุ ๗ - ๘ ปี ความคิดรวบยอดยังไม่พัฒนาถึงขั้นนามธรรม ความเข้าใจคำราชาศัพท์จึงมีน้อยมาก ดังผลการวิจัยข้างต้นที่พบว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ ๑ และประถมศึกษาปีที่ ๒ มีพัฒนาการของคะแนนความเข้าใจคำราชาศัพท์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ต่อมาในระดับประถมศึกษาปีที่ ๓, ๔, ๕, ๖, และ ๗ นักเรียนมีอายุระหว่าง ๘ - ๑๔ ปี เด็กวัยนี้พัฒนาการ

ของความคิดรวบยอดพัฒนาถึงขั้นนามธรรม สามารถนำเอาความคิดในเชิงนามธรรมนี้มาใช้โยงสัมพันธ์ความหมายของคำธรรมดากับคำราชาศัพท์ได้ และยิ่งระดับชั้นเรียนสูงขึ้น อายุเพิ่มขึ้น ความสามารถในลักษณะดังกล่าวยิ่งพัฒนามากขึ้นตามลำดับ การวิจัยจึงพบว่า พัฒนาการของความเข้าใจคำราชาศัพท์เพิ่มขึ้นตามระดับชั้นเรียน และผลการวิจัยนี้สนับสนุนทฤษฎีพัฒนาการความคิดความเข้าใจของเปียร์เจท์^๑ (Piaget, ๑๙๖๔) ที่ว่าพัฒนาการความคิดความเข้าใจของเด็กจะพัฒนาขึ้นตามระดับอายุในวัย ๑ - ๘ ปี เด็กจะมีความคิดความเข้าใจในสิ่งที่เป็นรูปธรรม มีความคิดแบบมีเหตุผลบ้าง แต่ยังไม่สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนนัก โดยเฉพาะความสัมพันธ์ที่เกิดจากของสองสิ่ง และในการที่จะเข้าใจคำราชาศัพท์ได้นั้น ต้องอาศัยความคิดในเชิงนามธรรมมาโยงสัมพันธ์คำศัพท์ในภาษารวมด่าให้มีความหมายตรงกับความหมายของคำราชาศัพท์ ซึ่งถือว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ซับซ้อน เด็กไม่ได้เรียนรู้จากสิ่งที่เป็นรูปธรรม ต้องใช้การสัมพันธ์แบบมโนสัมพันธ์ คือ สัมพันธ์โดยใช้ความคิดในการเชื่อมโยงความหมาย และความคิดในลักษณะนี้จะพัฒนาในวัย ๘ - ๑๕ ปี คือในระยะเวลาที่เด็กเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ ๓ ถึงระดับประถมศึกษาปีที่ ๖ เด็กจะสามารถสร้างความคิดรวบยอดในสิ่งที่มีความสัมพันธ์กับอย่างซับซ้อนได้ ดังนั้น พัฒนาการของความเข้าใจคำราชาศัพท์ของเด็กระดับประถมศึกษาปีที่ ๑ และประถมศึกษาปีที่ ๒ ซึ่งอยู่ในวัย ๖ - ๘ ปี จึงมีพัฒนาการน้อยมาก และเริ่มมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นตามลำดับชั้นเรียนตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ ๓ เรื่อยขึ้นไป และเมื่อชั้นเรียนสูงขึ้น อายุก็มากขึ้น ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์จะกว้างขวางขึ้นทำให้ความสามารถในการหาคำราชาศัพท์มาสัมพันธ์ความหมายกับคำในภาษารวมด่าเพิ่มมากขึ้นด้วย การวิจัยของไฟเฟลและ

^๑ Carroll, op. cit., pp. 78-79.

^{๑๒} ลอร์จ (Feifel and Lorge, ๑๙๕๐) ที่พบว่าในวัยเด็กเล็กมีแนวโน้มในการรับรู้คำในลักษณะของความคิดทางรูปธรรมไม่มีการสรุปความคล้ายคลึงตามความหมายของคำที่มาเร้ากับความหมายของคำอื่น ๆ ในวัยเด็กเล็กมักมุ่งแต่เฉพาะความหมายของคำนั้น ๆ มากกว่าที่จะโยงความหมายไปยังคำอื่น ๆ ให้กว้างขวางขึ้น เช่นตั้งวัยเด็กโต และในเรื่องนี้ ทริปป (Tripp, ๑๙๖๖) ได้ให้ความคิดเห็นไว้ว่าในวัยที่เพิ่มขึ้น บุคคลมีแนวโน้มที่จะรับรู้เกี่ยวกับคำในลักษณะที่ซับซ้อนในแง่ความเป็นนามธรรมมากขึ้น ซึ่งความเป็นนามธรรมของคำนี้ คนที่มีวัยเพิ่มขึ้นจะเข้าใจได้เพิ่มมากขึ้นด้วยไรชาร์ด, ชไนเดอร์ และราพาพอร์ท (Reichard, Schneider, and Rapaport, ๑๙๖๐) ยังได้วิจัยสนับสนุนในเรื่องการเรียนรู้สิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมไว้ว่าการเรียนรู้สิ่งที่เป็นนามธรรมจะเพิ่มขึ้นตามวัยของผู้เรียน เด็กยิ่งโตก็จะสามารถเห็นความสัมพันธ์ในลักษณะเชิงนามธรรมมากขึ้น

ผลการวิจัยที่พบว่าพัฒนาการของความเข้าใจคำราชาศัพท์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาเพิ่มขึ้นตามระดับชั้นเรียน นอกจากสนับสนุนทฤษฎีและข้อคิดเห็นดังกล่าวมาแล้ว ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัย

---

^๒ H. Feifel and I. Lorge, "Qualitative differences in vocabulary response of children, Journal of Educational Psychology, 41(1950), pp.1-18.

^๓ Martin L. Holfman (ed), Review of Child Development Research (New York: Russell Sage Foundation, 1966) p.63.

^๔ Robert I. Watson Psychology of the Child, (New York: Allyn and Bacon, Inc.(1967),p.178.

ของบาชอร์และแฮร์รี่^๕ (Bashaw and Harry, ๑๙๖๘) ของเจมส์ (James, ๑๙๖๘) ของไมเคิลสัน^๖ (Michealson, ๑๙๗๑) และของอัจฉรา ชิวพันธ์^๗ (๑๙๗๔) ที่พบว่าพัฒนาการของความสามารถในการ โยงคู่สัมพันธ์เพิ่มขึ้นตามระดับชั้นเรียนและระดับอายุของผู้รับการทดลอง เพราะความเข้าใจคำราชาศัพท์ที่ใช้วิธี โยงคู่สัมพันธ์โดยใช้ความหมายเป็นเครื่อง เชื่อม โยงผลการวิจัย จึงสนับสนุนผลงานวิจัยดังกล่าว คือ พบว่าพัฒนาการของความเข้าใจคำราชาศัพท์เพิ่มขึ้นตามระดับชั้นเรียน เช่นกัน

เมื่อพิจารณาจากอัตราร้อยละของจำนวนนักเรียนที่เข้าใจคำราชาศัพท์แต่ละคำในแต่ละระดับชั้นเรียนซึ่งจะทำให้เราทราบความยากง่ายของคำราชาศัพท์แต่ละคำ จากตารางที่ ๖ อัตราร้อยละของคำราชาศัพท์แต่ละคำที่เด็กนักเรียนประถมศึกษาปีที่ ๑ กับประถมศึกษาปีที่ ๒ เข้า เช่นคำว่า บ้าน ลูกชาย เกิด ตาย กิน เดิน ลูกสาว แม่ นิ่ง พ่อ ไป ลูกสะใภ้..... จะเห็นว่าคำศัพท์ส่วนใหญ่เป็นคำศัพท์ชั้นพื้นฐานที่เราได้ยินบ่อย ๆ และอัตราร้อยละของจำนวนนักเรียนที่เข้าใจคำราชาศัพท์แต่ละคำจากประถมศึกษาปีที่ ๑ ประถมศึกษาปีที่ ๗ จากตารางที่ ๑ จะเป็นคำที่คล้ายคลึงกัน เช่น ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เข้าใจคำว่า บ้าน ลูกชาย ตาย เกิด กิน เดิน..... ด้วยอัตราร้อยละที่สูง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ถึงประถมศึกษาปีที่ ๗ ก็จะมีแนวโน้มเข้าใจคำดังกล่าวด้วยอัตราร้อยละที่สูงเช่นกัน แต่มีข้อที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งคือ อัตราร้อยละของจำนวนนักเรียนที่เข้าใจคำราชาศัพท์บางคำในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ มีแนวโน้มจะลดลงจากระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เช่นคำว่า โกรธ ไป เข้า ลูกชาย หัว ปาก..... มีอัตราร้อยละของจำนวนนักเรียนที่เข้าใจ

๕ Bashaw and Harry, op.cit., pp. 111-118.
 ๖ James, op.cit., pp. 420-424.
 ๗ Michealson, op.cit., pp. 27-30.
 ๘ อัจฉรา ชิวพันธ์, เรื่องเดิม.

คำศัพท์ดังกล่าวลดน้อยลง ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ซึ่งอาจจะ เป็นเพราะ หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการจัดให้เรียนคำราชาศัพท์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔, ๕, ๖ ส่วนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ เป็นการศึกษาระดับชั้นประโยคประถมศึกษาตอนปลาย หลักสูตรกิจกรรมการเรียนการสอนมุ่งเนื้อหาวิชาด้านอื่น ในระดับประถมศึกษาปีที่ ๗ จึงมีอัตราร้อยละของจำนวนนักเรียนที่เข้าใจคำราชาศัพท์บางคำลดต่ำลง ซึ่งอาจจะเนื่องจากการลืมเข้ามาเกี่ยวข้อง เพราะขาดการฝึกฝนในการใช้ก็น่าจะเป็นไปได้

การหาอัตราร้อยละของจำนวนนักเรียนที่เข้าใจคำราชาศัพท์แต่ละคำในแต่ละระดับชั้นเรียนดังกล่าวทำให้เราทราบความยากง่ายของคำราชาศัพท์แต่ละคำโดยจัดคำที่มีอัตราร้อยละของจำนวนนักเรียนที่เข้าใจคำราชาศัพท์คำนั้นสูงจัดต่ำ เป็นคำง่าย ซึ่งย่อมง่ายต่อการเรียนรู้ดังที่ เจมส์ (James, ๑๙๖๗) ได้กล่าวไว้ว่าในการศึกษาค้นคว้า เกี่ยวกับการ โยงคู่สัมพันธ์คำ จะมีข้อสรุปตรงกันคือ ถ้าคำที่นำมา เป็นคำเร้าและคำสนอง เป็นคำที่มีความถี่ของการ โยงสัมพันธ์สูง อัตราการเรียนรู้จะเร็ว ถ้าค่าความถี่ของการ โยงสัมพันธ์ต่ำ อัตราการเรียนรู้จะช้าลงด้วย ซึ่งผลจากการหาอัตราร้อยละของจำนวนนักเรียนที่เข้าใจคำราชาศัพท์แต่ละคำในแต่ละระดับชั้นเรียนนี้ สามารถจะนำไปใช้เป็นประโยชน์ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และปรับปรุงหลักสูตรได้ กล่าวคือ ถ้าคำใดมีอัตราร้อยละของจำนวนนักเรียนที่เข้าใจสูง จัดเป็นคำง่ายก็จัดให้เด็กในระดับประถมศึกษาตอนต้นเรียนเพื่อง่ายต่อการเรียนรู้ ถ้าคำใดมีอัตราร้อยละของจำนวนนักเรียนที่เข้าใจต่ำ จัดเป็นคำยาก ก็จัดให้เด็กประถมศึกษาตอนปลายเรียน เป็นการปรับปรุงหลักสูตร กิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ซึ่งถือว่าเป็นหลักสำคัญอย่างหนึ่งที่ผู้จัดหลักสูตรควรคำนึงถึง เพราะถ้าหลักสูตรไม่เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของผู้เรียน ผู้เรียนย่อมเกิดการเรียนรู้โดยยาก เป็นการทำให้เกิดการสูญเปล่าในการจัดการศึกษา